

Μύκ. Ἀπειράχτον βοτάν' Κερασ. Συνών. ἄβλαβος Β 1.

β) Ἀρκετὰ καλός, ἐπὶ πραγμάτων Πόντ. (Χαλδ.): Φαεῖν -πρωμὶν ἀπειράχτον. 3) Ὁ μὴ θιχθεὶς, ἄθικτος, ἀνέπαφος, ἀκέραιος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Φαγεῖ -πρωμὶ ἀπειράχτο. Τὰ χρυσαφικὰ εἶναι ἀπειράχτα (οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐκλάπη) σύνθηθ. Γεννήματ' ἀπειράχα (ἄθικτα ὑπὸ ζῳῶν) Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Σουδεν. κ. ἄ.) Τὸ φαεῖν ἀτ' ἀπειράχτον ἐπέμ'νεν (δὲν ἤγγισε τὸ φαεῖ του) Χαλδ. Ἀπειράχτον ἐν' τὸ γομάριν (τὸ φορτίον) Κερασ. Συνών. ἄβλαβος Α 2, ἄγγιχτος 2 β, ἄγγιχτος 1 β, ἀκέραιος 1, ἀπάρθενος 2 β. 4) Ἀθικτος, ἀγνός, ἐπὶ παρθένου κοιν.: Ἀπειράχτο κορίτσι κοιν. || Ἄσμ.

Νὰ πάη ἡ κόρη ἀπειράχη, νὰ πάη μὲ τὴν τιμὴ της Πελοπν. Συνών. ἄγγιχτος 3, ἄγγιχτος 3, ἀμάκ-κωτος 2, ἀπάρθενος 1, ἀπασπάτευτος 3, ἀπάτη-τος Β 1 β.

*ἀπειρήνεμα τό, ἀπάρ'νεμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπειρηνεύω.

Τὸ νὰ παύη τις νὰ κλαίῃ: Ἡρ'νευρεν ἐδὰ, μὰ τ' ἀπάρ'νεμα θ' ἀργήσῃ νὰ ἐνῇ. Συνών. *ἀπειρηνευμός.

*ἀπειρηνευμός ὁ, ἀπορ'νευμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπειρηνεύω.

Ἀπειρήνεμα, ὁ ἰδ.,: Ὡς τὸν ἀπορ'νεμὸ πόλ'νευρε τοῦ το' ἐδῶκανε κ' ἤρχετο ἀ τὴν ἀρχή (ἀ = ἀπό).

*ἀπειρήνευτος ἐπίθ. ἀπάρ'νευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπειρηνευτός < *ἀπειρηνεύω. Διὰ τὴν στερετ. σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ ἰδ. ἀ- στερετ. 2 α.

Ὁ μὴ παύσας νὰ κλαίῃ: Ἀπάρ'νευτος εἶναι ἀκόμα.

*ἀπειρηνεύω, ἀπαρ'νεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπορ'νεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. εἰρηνεύω, παρ' ὁ καὶ ἀρ'νεύω.

Παύω νὰ κλαίω: Ὅ,τι κὶ ἀπαρ'νεύγει-νε. Ὡς τὸν ἀπορ'νεμὸ πόλ'νευρε τοῦ το' ἐδῶκανε κ' ἤρχετο ἀ τὴν ἀρχή. Ἀπαρ'νευμένος εἶναι.

ἄπειρος ἐπίθ. (I) λόγ. κοιν. ἀνάπειρος Θράκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπειρος.

Ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀνεπιτήδειος: Εἶναι ἄπειρος ἀκόμα 'ς τὴ δουλειά του. Γυναῖκα ἄπειρη δὲν τὰ κατάρρε.

ἄπειρος ἐπίθ. (II) λόγ. κοιν. ἄκειρε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπειρος.

Ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀναρίθμητος ἐνθ' ἄν.: Ἀπειρα μερμήγκια. Ἐφαγε ἄπειρες ξυλξές. Ἐφέτος ἔγιναν ἄπειρα καρύδια -κουκκιά κοιν. || Φρ. Οὐλο κὶ ἄπειρο (τοῦτο μόνον, εἰρων. ἐπὶ πράγματος μοναδικοῦ) Πελοπν. || Ποίημα.

Κ' ἐλεύθερη, χαρούμενη, γύρου βαρεῖ καὶ πέρα, ἡχοποντεῖ 'ς τὸν ἄπειρο καὶ καθαρὸν ἀέρα

ΔΣολωμ. 260. Συνών. ἀλογάριστος Α 1 β, ἀλόγισ-στος 2, ἀμέτρητος 1 β, ἀμετρος, ἄπατος (I) 2.

ἀπείσμωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπείσμουτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πεισμωτός < πει-σμός νω.

1) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ πείσματος, ὁ μὴ ἀγανακτῆσας Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπείσμουτους ἰγὼ δὲ μπουρῶ νὰ εἰπῶ τίπουτα Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ μετ' ἐπιμονῆς γινόμενος, ἐκεῖνος δι' ὃν δὲν κατεβλήθη προσπάθεια Πόντ. (Τραπ.): Ἀπείσμωτον ἐφῆκεν τὴ δουλείαν ἀτ' (δὲν ἐπέμεινε νὰ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν του)

ἀπεκεῖ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. ἀπικεῖ βόρ. ἰδιώμ. ἀπεκεῖα Καππ. (Ἀξ.) ἀπεκεῖνὰ Χίος ἀπεκεῖνὰς Πόντ. (Ἀμισ.) ἀπεκεῖχὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακεῖ Πόντ. (Χαλδ. Τραπ.) ἀπατθεῖχὰ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπέκει πολλαχ. καὶ Καππ. (Σίνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ. ἄ.) ἀπέκ' Ἡπ. (Ζα-γόρ.) Σκόπ. ἀπέκεια Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αὐδήμ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ. ἄ.) Κίμωλ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σίφν. — ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 700 ἀπέκειο Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἄ.) Ἴων. (Καράμπ. Σμύρν.) Ἰθάκ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Λευκ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Τρίποδ. κ. ἄ.) Χίος ἀπικεῖο Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.) Κάλυμν. ἀπέκεις Κρήτ. ἀπέκειος Τήν. ἀπέκειον Προπ. (Κύζ.) ἀπεκειοῦ Καππ. (Φλογ.) ἀπέκα Κῶς ἀπέκας Κῶς ἀπέκο Ρόδ. Τήλ. ἀπεκοῦ Καππ. (Μαλακ.) ἐπεκεῖ Πόντ. (Κο-τύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἐπέκει Πόντ. (Οἶν.) ἐπειθεῖ Πόντ. (Ὁφ.) ἀποκεῖ κοιν. ἀπουκεῖ βόρ. ἰδιώμ. ἀποκεῖα Κρήτ. Κύθηρ. ἀποκε Κρήτ. ἀπόκει Ἀθῆν. (πα-λαιότ.) Βιθυν. (Κατιρ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ. ἄ.) Κρήτ. Λευκ. Σέριφ. ἀπόκεια Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Κάτω Γαρ. κ. ἄ.) Κρήτ. ἀπόκειο Νάξ. — ΜΚρίσπη Χόρτα 241 ἀπόκεις Κρήτ. ἀπό-κειας Κρήτ. ἀπόκα Κάρε. Κῶς Λέρ. — ΣΚαρτεσ. Καρπά-θιος 54 ἀπόκο Ρόδ. ἀπόκον Ρόδ. ἀκόπο Ρόδ. ἀποκειδὰ Κρήτ. ἀπόκειδα Κρήτ. ἀποκειδανὰ Σῦρ. ἀποκειδὲ Κρήτ. ἀπόκαδὰ Κῶς ἀπουτικεῖ Μακεδ. (Σιάτ.) ἀπέτσει Λέσβ. ἀπέτσει Χίος (Μεστ.) ἀπέτσει Θήρ. ἀπέτσει Θήρ. ἀπέ-τσει Χίος ἀπίζει Καππ. ἀπέτσει Λέσβ. ἀπέτσειο Κάλυμν. ἀπίζα Καππ. (Φάρας.) ἀποτσει Ἀπουλ. (Καλήμ.) Κύθν. Μύκ. Σῦρ. ἀπουτσει Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποτσεις Κύθν. ἀπουτσειὰ Κάλυμν. ἀποτσειδὰ Ἀνδρ. ἀπότσει Κάσ. ἀπότσεις Ἀθῆν. (παλαιότ.) πεκεῖ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Χαλδ.) πεκεῖς Α. Ρουμελ. (Ναίμον.) πέκ' Θράκ. (Ἀδρια-νούπ. κ. ἄ.) πέκεια Ἰμβρ. Σαμοθρ. πεκεῖνὰ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) πακεῖα Μακεδ. (Χαλκιδ.) πόκα Κῶς πόκαδὰ Κῶς πόκο Ρόδ. πόοκ' Σαμοθρ. πέτσει Σῦρ. ποτσει Εὐβ. (Κονίστρ.) Σέριφ. ποτσει Κύπρ. ποτσειὰ Κύπρ. ποτσεια Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπεκεῖ, παρ' ὁ καὶ ἀπέκει Ὁ τύπ. ἀπέκεις καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Ε σημειῶσ. (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 465), ὁ ἀπόκει καὶ ἀπόκεις καὶ ἐν Ἐρωτοκρ., ὁ δὲ ἀπέκειο, ἀπέκειος καὶ ἀποκεῖ καὶ παρὰ Σομ.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους, ἐκεῖθεν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Γύρισε - ἐφυγε - ἤρθε ἀπεκεῖ ἢ ἀποκεῖ κοιν. Ἀπέ-κει ἤρθε Ἡπ. Φεύγ' ἀπόκεια νὰ μὴν πάρω τὸ ξύλο! Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Ἀποκεῖα κὶ ἀπωδὲ Κύθηρ. Πέρακα ποτσει τσαι δὲν τὸν εἶδα Κονίστρ. Πίασα σήμια πόοκ' κὶ δὲ δὸν γεῖδα Σαμοθρ. Ἀνου ποτσειὰ χαμαὶ (σῆκω ἀπε-κεῖ κάτω) Κύπρ. Τοῦ καμεσ σουρμῆ νὰ πάη τὸ νερὸ ἀπόκει (σουρμῆ = ὀχετός) Σέριφ. Ἀπουτικεῖ ἀπ' βασ'λεύ' οὐ ἡλίους ἀπουτικεῖ θὰ βαρέσ' Σιάτ. Ἀπακεῖ ἀσ' σὸ κεπὶν ἀπέσ' (ἀπε-κεῖ ἀπὸ τὸν κῆπον μέσα) Τραπ. Χαλδ. Ἐπεκεῖ ἐπῆγαμε 'ς ἔναν ὄραν 'ς σὸ χωρίον (ἀπεκεῖ μετέβημεν ἐν μιᾷ ὄρᾳ εἰς τὸ χωρίον) αὐτόθ. || Φρ. Ἀποκεῖ πάν κὶ ἄλλοι (ἐγιναν ἄφαντοι) πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἐντὺς ἤμουν 'ς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τώρα γὼ 'ρθ' ἀπόκει Ἀργυρᾶδ.

Κὶ ἀπόκειδα ξεκίνησε κ' ἐπαῖξε τὸ δαούλι Κρήτ.

Ἰψὲς ἤμαν 'ς τὴν ἰκκλήσιὰ κὶ σῆμιρ' ἤρθ' ἀπέκεια Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ 2284 (ἐκδ. JSchmitt) «εὐτὺς ἀπέκει ἐξέβηκε, ὑπάει τῆς Καλαμάτας».

